

Sygn. akt: I C 581/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wencka
Protokolant:	Katarzyna Pawluczuk

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2016 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **COMPANY Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.**

przeciwko K. D.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powódki (...) COMPANY Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz pozwanego K. D. kwotę 2.417 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. Nakazuje pobrać od powódki (...) COMPANY Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim kwotę 621,66 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia

I C 581/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Company spółka ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. D. kwoty 6.492,31 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 marca 2015 roku do dnia zapłaty oraz poniesionymi kosztami procesu, według norm przepisanych. W uzasadnieniu żądania wskazał, że kwota dochodzona pozwem stanowi należne powodowi wynagrodzenie za wykonane na zlecenie K. D. prace remontowe w mieszkaniu pozwanego przy ulicy (...) w B.. Pozwany pomimo otrzymanie faktury VAT nr (...) wystawionej przez powoda oraz wezwań do zapłaty nie uiścił należności. Ponadto złożone w dniu 8 kwietnia 2015r. oświadczenie pozwanego o potrąceniu wierzytelności z wierzytelnością przysługującą pozwanemu od powoda nie wywołało skutków prawnych, bowiem przedstawiona do potrącenia wierzytelność z tytułu naprawy pojazdu marki B. o nr rej. (...) nie przysługuje pozwanemu od powoda. (...) Company sp. z o.o. nigdy nie zlecał pozwanemu naprawy ww. pojazdu. Nadto samochód marki B. o nr rej (...) nie znajduje się w rejestrze środków trwałych spółki (k.4-6v.)

Pozwany K. D. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o obciążenie powoda kosztami procesu według norm przepisanych. Nie kwestionował, że łączyła go z powodową spółką ustna umowa mocą której zlecił spółce wykonanie remontu mieszkania i w związku z którą powód tytułem wynagrodzenia wystawił fakturę VAT na kwotę 6.492,31 zł. Wskazał, że strony wbrew twierdzeniom pozwu zawarły również drugą umowę ustną na podstawie której pozwany zobowiązał się dokonać naprawy pojazdu marki B. o nr rej. (...). Powyższe potwierdzają faktury zakupu części i silnika niezbędnych do naprawy, wystawione na rzecz powoda oraz opłacone przez (...) Company Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w P.. Poza tym warunki umowy zostały ustalane w obecności świadka P. C.. Pozwany tytułem wynagrodzenia za naprawę samochodu wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.492,31 złotych. Następnie pomimo tego, że prace remontowe uwzględnione na fakturze VAT nr (...) nie zostały wykonane zgodnie ze sztuką budowlaną pozwany oświadczeniem złożonym powodowi dokonał kompensaty wzajemnych wierzytelności (k.51-53).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Okoliczności podniesione przez strony oraz dowody załączone do pozwu i odpowiedzi na pozew wskazują, że stosunki między stronami bez wątplenia należy oceniać na tle przepisów kodeksu cywilnego dotyczących umowy o dzieło. Zgodnie z treścią art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Natomiast przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła – w braku odmiennej umowy (art. 642 § 1 k.c.), a jeżeli dzieło ma być oddawane częściami, a wynagrodzenie zostało obliczone za każdą część z osobna, wynagrodzenie należy się z chwilą spełnienia każdego ze świadczeń częściowych (§ 2 ww. przepisu).

Bezspornym w sprawie było, że K. D. i (...) z siedzibą w P. w grudniu 2014r. zawarli ustną umowę na mocy której powód zobowiązał się wykonać remont należącego do pozwanego mieszkania przy ulicy (...) w B.. Nie stanowiło również przedmiotu sporu, że powodowa spółka wykonała część prac objętych umową w związku z czym tytułem wynagrodzenia wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) z dnia 23 lutego 2015r. na kwotę 6.492,31 złotych. Pozwany w odpowiedzi na pozew wskazywał co prawda, że prace zostały przez powodową spółkę wykonane niezgodnie ze sztuką budowlaną. Załączył nadto prywatną opinię wykonaną przez inżyniera budownictwa stwierdzającą wady dzieła i wskazującą, że konieczne jest pokrycie przez wykonawcę szkód przez niego spowodowanych w kwocie 1980,14 zł (k.57-61). Ostatecznie jednak stanowisko prezentowane przez pozwanego w toku sprawy wskazuje, że K. D. nie kwestionował wysokości wynagrodzenia wskazanego na fakturze nr (...) i należnego powodowi. Ponadto jeżeli jak twierdził w odpowiedzi na pozew wynagrodzenie zostało przez powoda zawyżone winien przedstawić na tę okoliczność stosowne dowody np. wnioskować o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy, bowiem prywatne opinie są wyjaśnieniami stanowiska samej strony z uwzględnieniem wiadomości specjalnych, gdy te nie pochodzą od biegłego sądowego i nie mogą być przedmiotem oceny. Wprawdzie w myśl art. 232 zdanie 2 k.p.c. sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, niemniej jednak możliwość taka to wyjątek od zasady, a konieczność wyjaśnienia i przytoczenia podstawy faktycznej wyroku nie nakłada na sąd obowiązku poszukiwania dowodów, ponieważ obciąża on strony według reguł określonych w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. w związku z art. 3 k.p.c.. Przede wszystkim jednak pozwany w piśmie z dnia 31 marca 2015 r. stwierdził, że posiada u powoda zadłużenie w kwocie 6.492,31 złotych (k.72-73).

Pozwany K. D. domagając się oddalenia powództwa wskazywał, że dokonał skutecznego potrącenia wierzytelności przysługującej powodowi z tytułu wynagrodzenia za prace remontowe z wierzytelnością przysługującą pozwanemu od powoda. Twierdził bowiem, że przysługuje mu od (...) Company sp. z o.o. wymagalna wierzytelność pieniężna w kwocie 6.492,31 złotych wynikająca z faktury VAT nr (...) wystawionej tytułem wynagrodzenia za wykonaną na zlecenie (...) Company sp. z o.o. naprawę pojazdu marki B. o nr rej. (...).

Powód (...) Company spółka ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwestionował jednak zasadność obciążenia go wynagrodzeniem za naprawę pojazdu marki B. o nr rej. (...) tj. należnością z faktury VAT nr (...) przedstawioną do potrącenia. Podnosił, że to K. S. współudziałowiec (...) Company sp. z o.o. jest właścicielem pojazdu i to właśnie K. S., nie zaś powodowa spółka zlecał pozwanemu naprawę przedmiotowego pojazdu. Poza tym powód

podważał wysokość kosztów naprawy wynikających z faktury VAT nr (...). Wskazywał również, że pojazd nie został naprawiony należycie.

W świetle stanowiska powoda, dla osiągnięcia zamierzonego skutku pozwany w toku niniejszego procesu powinien wykazać słuszność swoich twierdzeń. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Winien więc wykazać, że to właśnie wobec powoda przysługuje mu wymagalna wierzytelność zgłoszona do potrącenia w kwocie 6.492,31 złotych.

W ocenie Sądu pozwany sprostował powyższymi obowiązkami i zarzut potrącenia podlegał uwzględnieniu.

Wniosek, że naprawa pojazdu marki B. o nr (...) została zlecona pozwanemu przez powodową spółkę Sąd wywiódł analizując zeznania pozwanego K. D. (k.90-92, k.323-323v.) oraz spójne z nimi zeznania świadka P. C. (k.181-181v.), który jak wiarygodnie twierdził był obecny podczas przyjmowania przez pozwanego ustnego zlecenia naprawy pojazdu. Zarówno pozwany jak i świadek zgodnie zeznawali, że do zakładu naprawczego pozwanego zgłosili się K. S. i M. K. i wówczas została zlecona K. D. naprawa pojazdu. M. K. potwierdzał swoją obecność w zakładzie (k.321v.) Ponadto jak konsekwentnie zeznawał pozwany (k.79 i k. 323v.) podczas przyjmowania zlecenia obecny był również A. K.. Co wynika natomiast z wydruku z KRS spółki (k.10-11v.) świadek M. K. był prezesem (...) Company sp. z o.o., K. S. – prokurentem, natomiast A. K. współdziałowcem. Powyższe świadczy w ocenie Sądu o tym, że naprawa pojazdu była rzeczywiście zlecona przez spółkę. Gdyby bowiem stroną umowy był jedynie K. S. zbędna byłaby obecność prezesa spółki, jak też współdziałowca. Co więcej z zeznań K. D. wynika, że to właśnie prezes spółki, a nie K. S. ustalał z nim ustnie warunki umowy, a po naprawie pojazd został odprowadzony do siedziby spółki (k.323-323v.) Ponadto treść przedłożonego przez pozwanego bilingu połączeń (k.316-318) oraz wydruku z portalu społecznościowego (k.319-320) wskazuje, że to M. K. a nie K. S. kontaktował się z powodem w kwestiach naprawy pojazdu. M. K. na rozprawie w dniu 19 września 2016r. potwierdził, że numer telefonu komórkowego wskazany w bilingu należy do niego. Podał również, że „spółka użytkowała ten samochód, jeździłem nim” (k.321v.) Przede wszystkim jednak stanowisko pozwanego i potwierdzające je ww. dowody korespondowały z załączonymi do akt sprawy dowodami z dokumentów dotyczących naprawy pojazdu. To właśnie treść tych dokumentów w głównej mierze przekonała Sąd o prawdziwości twierdzeń pozwanego. Otóż załączone do odpowiedzi na pozew faktury VAT nr (...) (k.54-56) dokumentujące zakup części niezbędnych do naprawy samochodu marki B. o nr rej. (...) zostały wystawione przez sprzedającego (...) S.A. na rzecz (...) sp. z o.o. i opłacone gotówką w dniu sprzedaży. Fakt, że części niezbędne do naprawy samochodu kupowała spółka potwierdził także świadek M. K. (k.321v.). Co więcej pozwany wraz z pismem procesowym z dnia 28 lipca 2015r. dołączył do akt sprawy fakturę VAT nr (...) (k.93-95) wystawioną przez (...) spółkę jawną w C. z której wynika, że w maju 2015r. (...) Company sp. z o.o. zlecała serwisowi przegląd pojazdu B. o nr rej. (...) i na zlecenie spółki został wykonany szereg czynności serwisowych. Powyższe prowadzi do jednoznacznego wniosku, że to spółka korzystała z pojazdu i to spółka zlecała jego naprawy i serwisy, w tym również naprawę w warsztacie K. D..

Powyższych ustaleń nie podważyły zeznania świadków K. S. i M. K., którzy co prawda zgodnie twierdzili, że naprawa pojazdu została zlecona przez K. S., a nie powoda, to jednak zeznaniom tym nie sposób dać wiary. Przede wszystkim świadkowie mają wspólny interes w zeznaniu w tym zakresie nieprawdy.

Reasumując, mając na uwadze całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, że strony procesu łączyła umowa o dzieło, na podstawie której (...) Company sp. z o.o. zleciła K. D. naprawę pojazdu marki B. o nr rej. (...).

Z uwagi na fakt, że powód kwestionował wysokość kosztów prac naprawczych wskazanych przez pozwanego w fakturze VAT nr (...) (k.19-20) wystawionej w dniu 2 marca 2015r. po wszczęciu przez K. D. działalności gospodarczej, jak również jakość naprawy w niniejszej sprawie został przeprowadzony dowód z opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy samochodowego C. D.. Biegły sądowy kilkakrotnie wypowiedział się odnośnie kosztów i jakości naprawy pojazdu zarówno pisemnie (k.192-194, 263-264) jak również ustnie na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2016r. (k.302). Dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie dotyczących prawidłowości wykonania naprawy silnika pojazdu miarodajne były w ocenie Sądu stwierdzenia biegłego, który w opinii pisemnej z dnia 24 lutego 2016r. wskazał,

że co prawda w trakcie oględzin pojazdu zauważył nierównomierną pracę silnika, która może być spowodowana przez wiele elementów zasilania silnika to jednak jako taka nie jest związana z pracami które wykonywał pozwany. Ponadto dodał, że wyciek płynu chłodniczego następuje z powodu pęknięcia głowicy silnika, a odpowiedzialność pozwanego w tym zakresie zależy od tego czy pozwany tę głowicę sprawdzał. Jeżeli tak to do pęknięcia doszło w trakcie eksploatacji pojazdu po naprawie (k.193). Sąd kierując się poziomem wiedzy biegłego oraz porównując ww. wnioski z pozostałym materiałem dowodowym doszedł do przekonania, iż naprawa pojazdu została wykonana przez pozwanego prawidłowo, a do pęknięcia głowicy doszło wskutek eksploatacji pojazdu po naprawie. Brak zgłaszanych zarzutów w dniu odbioru pojazdu potwierdził pozwany zeznając w charakterze strony procesu (k.323-323v.), a także świadek M. P., który pomagał pozwanemu w naprawie (k.161v.). Tymczasem zeznania świadka K. S. problemach z pracą silnika (k.101v.) jak wynika z wiarygodnej opinii biegłego nie jest związana z pracami które wykonywał pozwany. Sąd uznał również, że wynagrodzenia należne pozwanemu od powoda z tytułu wykonanej naprawy pojazdu odpowiada kwocie wskazanej na fakturze VAT nr (...), a nie jak wskazał biegły w opinii kwocie niższej. W tym miejscu należy zaznaczyć, że o ile Sąd nie ma zastrzeżeń do kwalifikacji biegłego i posiadanej wiedzy to jednak w niniejszej sprawie należy mieć na uwadze ustalenia stron dotyczące naprawy, która miała być wykonana w zamian za remont mieszkania. W tym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom świadka obecnego podczas zawierania umowy P. C. (k.181-181v.). Na powyższe wskazuje również czas wykonania obu prac, jak też wartości wskazane przez strony na fakturach. Ponadto jak ostatecznie wskazał biegły odpowiadając na zarzuty pozwanego do określonego przez opiniującego czasu naprawy „inne zakłady mogły wykonać prace naprawcze taniej, albo drożej” (k.302). Należy więc w niniejszym przypadku wziąć pod uwagę rzeczywistą wartość prac wyliczoną przez pozwanego i udokumentowaną fakturą VAT. Należy pamiętać, że w umowie o dzieło, przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia, przy czym do zawarcia umowy o dzieło nie jest konieczne, aby strony określiły w niej wysokość należnego wynagrodzenia – nawet przez wskazanie tylko podstaw do jego ustalenia. W braku tego rodzaju postanowień zgodnie z regułą interpretacyjną art. 628 § 1 kc należy przyjąć, że strony miały na myśli zwykle wynagrodzenie za dzieło tego rodzaju. Jeżeli w ten sposób nie da się ustalić wysokości wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające uzasadnionemu nakładowi pracy oraz innym nakładom przyjmującego zamówienie. Strony procesu zawierając umowę o dzieło określiły wysokości wynagrodzenia za naprawę samochodu, wskazując, że ma ona odpowiadać wysokości kosztom remontu mieszkania. W tych okolicznościach w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowanie art. 628 § 1 kc- powodowi należy się zwykle wynagrodzenie za dzieło tego rodzaju.

Przesłanki dopuszczalności potrącania wierzytelności zostały określone w art. 498 § 1 kodeks cywilny. Zgodnie z tym przepisem, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko, co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Zgodnie z art. 499. k.c. potrącenia dokonuje się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego Sąd uznał, że strony niniejszego procesu są względem siebie jednocześnie dłużnikami i wierzycielami. (...) Company sp. z o.o. przysługuje od K. D. wierzytelność pieniężna w kwocie 6.492,31 złotych z tytułu wykonanych prac remontowych mieszkania. Natomiast K. D. przysługuje od powoda wierzytelność pieniężna w kwocie 6.492,31 złotych z tytułu wynagrodzenia za naprawę pojazdu marki B. o nr rej. (...). Wzajemne wierzytelności są więc jednorodnjajowe, a ponadto wymagalne i zaskarżalne. Termin płatności faktury VAT nr (...) z dnia 23 lutego 2015r. upłynął w dniu 2 marca 2015r. (k.14). Termin płatności faktury VAT nr (...) z dnia 2 marca 2015r. upłynął w dniu 16 marca 2015r. (k.19-20).

Zarzut potrącenia zgłoszony przez pozwanego podlegał więc uwzględnieniu. Istotnie K. D. załączył do akt sprawy pismo z dnia 31 marca 2015r. w którym zawarł oświadczenie woli o kompensacie wzajemnych wierzytelności stron (k.72-73). Faktu otrzymania oświadczenie nie kwestionował również powód (k.5), co dodatkowo potwierdza, że pozwany poza zarzutem potrącenia o charakterze procesowym złożył również skutecznie oświadczenie o potrąceniu stanowiące materialną podstawę zgłoszonego zarzutu.

Ostatecznie więc powództwo podlegało oddaleniu w całości, o czym Sąd orzekł w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód przegrał sprawę, zatem to na nim ciąży obowiązek zwrotu pozwanemu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.417 zł, ustalonych zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 - 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłaty za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.1349 j.t.), w tym opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych ustalona na podstawie części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz.U.2012.1282 j.t.).

Jednocześnie Sąd na mocy art. 83 w zw. art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim kwotę 621,66 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.